

Зимата е хубавица,
цѣла въ пухъ и бѣлъ атлазъ,
съ каменно сърдце царица —
отъ дѣха ѝ лѣха мразъ.

Вихромъ въ свойта колесница
полетява тя навредъ
и, протегне ли дѣсница,
всичко се сковава въ ледъ.

Ручеитѣ занѣмватъ,
млѣква тѣхний чуруликъ,
и рѣки се вкаменяватъ
предъ суровия ѝ ликъ.

Впрегнала е люти хали,
обикаля безъ покой;

води вълци изгладнѣли,
глутници съсъ грозенъ вой.

Само смѣлитѣ скиори,
срѣдъ вихрушки снѣженъ прахъ,
съ нея се юнашки борятъ
и надвиватъ я безъ страхъ.

Знаятъ нейнитѣ измами
съ ядъ приготвила за тѣхъ —
снѣжнитѣ дълбоки ями
тѣ прелитатъ съ весель смѣхъ.

Зимата е хубавица,
цѣла въ пухъ и бѣлъ атлазъ,
съ каменно сърдце царица —
отъ дѣха ѝ лѣха мразъ.

— Ст. Цанкова Стоянова

